

nōn minus vivendi genere, quam canendi suavitate praedulcis
 immortalē Deo sui fuisse meriti cantilenam. Quod his viris
 principalium virtutum officium defuit? Quarum primo loco
 constituerunt prudentiam, quae in veri investigatione versatur,
 et scientiae plenioris infundit cupiditatem: secundo justitiam,
 quae suum cuique tribuit, alienum non vindicat, utilitatem
 propriam negligit, ut communem aequitatem custodiat: tertio
 fortitudinem, quae et in rebus bellicis excelsi animi magni-
 tudine, et domi eminent, corporisque praestat viribus: quarto
 temperantiam, quae modum ordinemque servat omnium,
 quae vel agenda vel dicenda arbitramur.

QUOD VIRTUTES QUATUOR PRINCIPALES, IN PATRIBUS NOSTRIS NON
 MEDIOCRITER SINT CONSUMMATAE.

Haec forsitan aliquis dicat primo loco poni oportuisse,
 quoniam ab his quatuor virtutibus nascuntur officiorum genera.
 Sed hoc artis est, ut primo officium definiatur, postea certa
 in genera dividatur. Nos autem artem fugimus, exempla
 majorum proponimus: quae neque obscuritatem afferunt ad
 intelligendum, neque ad tractandum versutias. Sit igitur
 nobis vita majorum disciplinae speculum, non calliditatis
 commentarium: imitandi reverentia, non disputandi astutia.
 Fuit igitur in sancto Abraham primo loco prudentia, de quo
 dicit Scriptura: Credidit Abraham Deo, et reputatum est illi
 ad justitiam.¹⁾ Nemo enim prudens, qui Deum nescit. Deni-
 que insipiens dixit: Quia non est Deus.²⁾ Nam sapiens non
 diceret. Quomodo enim sapiens, qui non requirit auctorem
 suum, qui dicit lapidi: Pater meus es tu:³⁾ qui dicit diabolo,
 ut Manichaeus: auctor meus, es tu? Quomodo sapiens Arrius,
 qui mavult imperfectum auctorem habere atque degenerem,
 quam verum atque perfectum? Quomodo sapiens Marcion
 atque Eunomius, qui malunt Deum malum, quam bonum

1) Gen. 15. 2) Ps. 13. 3) Jer. 11.